

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 503/2022
19.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Далибора Катанчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 498/17 од 06.12.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 150/22 од 22.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2022. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Далибора Катанчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 498/17 од 06.12.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 150/22 од 22.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 498/17 од 06.12.2021. године, у ставу првом, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 01.06.2014. године до 20.06.2014. године, која казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора и окривљени АА је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. У ставу другом, изреке пресуде, између осталог, према окривљеном АА, на основу члана 422. став 1. тачка 3) ЗКП одбијена је оптужба да је извршио кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика, услед наступања апсолутне застарелости кривичног

гоњења, док је у смислу члана 265. став 1. ЗКП одлучено да у овом делу трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 150/22 од 22.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и према окривљеном одбије оптужбу или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак. Предложио је да буде обавештен о седници већа и да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, обзиром да је окривљени у ставу првом изреке првостепене пресуде оглашен кривим за идентичне радње извршења за које је према окривљеном у ставу другом изреке те пресуде одбијена оптужба па је бранилац мишљења да је у конкретном случају повређено начело *ne bis in idem* односно да се ради о пресуђеној ставри.

Радњу кривичног дела из члана 348. став 1. Кривичног законика представља неовлашћено израђивање, преправљање, продаја, набављање, вршење размене или држање ватреног оружја, конвертибилног или онеспособљеног оружја, његове делове, муницију, експлозивне материје или минско-експлозивна средства, док радњу кривичног дела из става 4. истог члана представља ношење предмета из става 1. и 2. овог члана.

Радњу кривичног дела из члана 344. став 1. Кривичног законика чини онај ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађања или теже ремети јавни ред и мир.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, имајући у виду да се у радњама окривљеног описаним у ставу првом изреке правноснажне пресуде „.....неовлашћено носио ватрено оружје - службену аутоматску пушку марке....“, на начин описан у изреци, стичу сва битна обележја

кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које је и оглашен кривим, док је у ставу другом према окривљеном одбијена оптужба „...јер је дрским и безобзирним понашањем теже реметио јавни ред и мир...” односно због радњи које представљају кривично дело из члана 344. став 1. Кривичног законика, које се не могу поистоветити са радњом због које је окривљени у ставу првом изреке пресуде оглашен кривим и осуђен.

У чињеничном опису оба кривична дела реч је о истом окривљеном и догађају који се одиграо у истом временском и просторном оквиру. Међутим, чињенични опис кривичног дела из члана 344. став 1. Кривичног законика за које је према окривљеном одбијена оптужба услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, различит је од чињеничног описа кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим у ставу првом изреке првостепене пресуде, јер не обухвата чињенице, радње и последице везане за неовлашћено ношење ватреног оружја, а које радње не представљају законска обележја кривичног дела из члана 344. став 1. Кривичног законика, већ кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају, и поред истих околности под којима су кривична дела извршена, ради се о потпуно различитим радњама извршења кривичних дела, и окривљени је оглашен кривим због кривичног дела и радњи које нису обухваћене ставом другим изреке те пресуде, па су, оцењени као неосновани наводи браниоца да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари и да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе, на окривљеног примењен закон који се не може применити односно да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Кривичног законика.

Поред овога, бранилац у захтеву указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да се у радњама окривљеног не стичу обележја кривичног дела за које је оглашен кривим и то пре свега противправност. Ово посебно, имајући у виду да ниједном законским актом није регулисан начин држања, коришћења и ношења ватреног оружја припадника САЈ-а, нити изношење оружја из њихове базе, посебно при чињеници да је окривљени имао одобрење надлежног органа за ношење и држање предметног ватреног оружја. Наводима којима бранилац истиче да се у радњама окривљеног АА, за које је оглашен кривим ставом првим изреке пресуде, евентуално стичу елементи прекршаја из члана 48. тачка 8) Закона о оружју и муницији, бранилац иако нумерички не означава, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног је ове наводе већ истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Београду К 498/17 од 06.12.2021. године, а Апелациони суд у Београду је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 4. пасус други и на страни 5. пасус први, други и трећи образложења пресуде Кж1 150/22 од 22.03.2022. године, дао јасне и довољне разлоге за свој став да се у радњама окривљеног АА стичу сва законска обележја кривичног дела из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим у ставу првом изреке правноснажне пресуде, које разлоге у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

И наводи браниоца којима се истиче да би се описано поступање окривљеног евентуално могло подвести под прекршајну одговорност, од стране Врховног касационог суда, оцењени су неоснованим, јер су радње окривљеног, с обзиром на напред наведено, правилно правно квалификоване као кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у осталом делу захтева указује на неразумљиву изреку, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, те надаље оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и оценом изведених доказа, износећи сопствено виђење чињеница које из њих произилазе, супротно чињеничним утврђењима и закључцима суда, чиме по налажењу Врховног касационог суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама (члан 440. ЗКП).

Како повреда одредбе члана 440. ЗКП и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, не спадају у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић